

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα π.λο.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὀκτὰ φράγγα καὶ αἰ μόνον.
Γιὰ τὰ ἕνα ἄλλο μὲρα—δ' ἕκα φράγγα καὶ σ' ὀχέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλειγὴν ἐδρεόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἔννι καὶ ἑνκακόσι,
νέα πλάσις 'στὰ νέφη πετώσα.

Μῆτις μὴνός ἐνέα,
καὶ δὲν ὑπάρχον νέα.

Χίλια τέσσαρα καὶ ὀγδόνη,
θηριώδη σφάζουσιν ὄνη.

Περὶ ζέστης μὰ γελῶσι τῶν ξυλινῶν ὀμελία.

Π. —

Ζέστη, Φασουλή, καὶ λαύρα
ἢ 'ὄτε κἀν ζεφύρων αἶθρα
δὲν ἄροσσει πρὸς καυρὸν
τὸ κορμὶ τὸ φλογερὸν.

Φ. — Τί περιεργὸν καὶ τοῦτο, Περιπέτο νελμπεντέρη,
νὰ ζεσταίνεται κανένας ὅταν εἶναι καλοκαίρι,
ἢ 'οἱ μικροὶ καὶ 'οἱ ψωμοζῆται καὶ 'ὄλοι φέροντες τὰ πρῶτα
νὰ μουσκεύουν καὶ νὰ λῶσουν
κάθε τόσο 'στὸν ἰθώστα,
καὶ δουλεῖα νὰ μὴν τελεσιώνουν.

Ἦθελες, μωρὸ θηριό,
μὲς 'στοῦ βίου τὸν ἀγῶνα
νᾶναι ζέστη τὸν χειμῶνα
καὶ τὸ καλοκαίρι κρι...

Ἦθελες τὸν Δεκέμβριον νὰ τρέχῃς, βρὸ κουτέ,
καὶ 'στὴν Σαχηγὴ τὴν Νέα καὶ 'στὸ Βαριετέ;
Ἦθελες τὸν Γενάρη, βρὸ βλάκα μὲ πατένια,
σὲ θέατρα νὰ γάσκη, ὅπου δὲν ἔχουν τένια;

Ἦθελες τὸν Γενάρη
σὰν βγαίνῃ τὸ φεγγάρι

'ὅτὸ πάροχο τοῦ Ζακκειῶν ἄκλωστης τραχανά,
καὶ νὰ περιεργὸς μύνας καὶ νὰ φορῆς λινά;

Ἦθελες, Περιπέτο, τοὺς μῆνας τῶν καυμάτων
νὰ ντύσασαι μὲ γούνας 'στὴν χάρων τῶν θαμνιστῶν,
νὰ κλείνῃσαι 'στὸ σπήτι, ν' ἀνάβῃς τὸ μαγκιλά,
καὶ κάσινα νὰ ψήνῃς;

Π. — Θέλω καὶ τώρα πάλι
νὰ γῆν μία κάποια μικρὰ μεταβολή
'στὸν ἐποχῶν τὰς ὄρας... ἐν τούτοις Φασουλή,
δὲν γίνεται καμμία...

Φ. — Καμμία, ψωμοζῆτη,
ἢ 'ἐν τούτοις ἴσοι ὀρέωνται οἱ τοῦτον τὸν πλανήτη
γυρῶν καθεὶ τόσο μεταβολαίς μεγάλαις,
καὶ πρῶτα πρῶτ' ἀπ' ὅλους ἢ φλογεραὶς καυκάσις
τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων...

Π. —

Ἀλήθεια λές, χαλινοῦτη,
κλήν γύρω μου σφουρίζει ξεστῶστο κοουτούπι
καὶ ἄγριας μὲ δαγκώνει βουλιμῶν κορέσις.

Φ. — Εἶναι δηγμάτων πλῆθης ὁ βίος ὁ μοιφαῖος.
Σιγὰ σιγὰ κυττάζεις νὰ τρώγεται καὶ ὁ βροχῶς;

Π. — Κάνε με νὰ γελῶσω...

Φ. — Καὶ δὲν γελᾷς μοναχός;

Π. —

Μοναχός μου δὲν μπορῶ.

Φ. — Τὸν κακό σου τὸν καιρό.

Π. — Θέλω κάποιοι νὰ μὲ κινή
νὰ γελῶσω, μετ' ἄλλοι βῆνη.

Φ. — Στάσου καὶ 'ἀπὸ 'μπροσὶ καὶ πίσω
νὰ σὲ γλυκοαγαλλῶσω,
καὶ νὰ ὄβῃς πῶς θὰ γελῶσης γελῶτας Ὀμηρικούς
δίχως τίποτα νὰ βιλένης δίχως τίποτα ν' ἀκούθῃς.

Π. —

Ἦές μου λίγα χωρατὰ.

Φ. — Πῶς τὰ θέλεις, φασουλάτι;

Π. — Θέλω νᾶναι τῆς ἡμέρας...

Φ. — Ἦές μου νὰ γελῶσω, τέρας.

Π. — Ἄκουσε λοιπὸν ἀστεία...

Φ. — μὲν 'στὸν φῶτων τὴν Ἔστια

δὲν 'μπορεῖς νὰ 'ρῆθῃς λαφρῶ...

Π. — Πῶς ἐγέλασα μ' αὐτὰ...

Φ. —

Ἄλλο χωρατὸ κόντε,
ποῦ δὲν ἔγινε ποτέ
μὲς 'στῆς δόξης τὴν γωνιά.

Ἔνας φορατῆς 'στὴν πόλιν
λέν πῶς κάποιοι κρεοπόλη
σκότωσε γιὰ λίγ' ἄρνια.

Π. —

Χὰ χὰ χὰ βρὸ Φασουλή,
τοῦτο μ' ἄρεσι πολὺ

Φ. —

Ἄκουσε, ζευέκη, καὶ ἄλλο
πρὸ σπουδαῖο, πρὸ μεγάλο.

Μὲς 'στοῦ καύματος τὴν φλόγα λειτουργεῖ τὸ Παρλαμέντο
καὶ ἄρχισαν τὰς ἀναρκρίσεις γιὰ τὸ προνοουσιαιμένο.

Π. —

Πῶς μὲ κάνεις νὰ γελῶ,
Φασουλή μου τσαλαβούτα...

λέγε μου παρακαλώ
 η' άλλ' άκούμη σάν και τούτα.

**Συζήτηση και πάλι
 για του Στόλου το χάλι.**

•— "Όμως, φίλη κεφαλή,
 θέλεις τώρα να γελάσεις;
 σφες μέσα στη Βουλή
 να γρουήσης πώς μιλεί
 για τόν Στόλο της θαλάσσης.

Έκει πέρα, στραβοκάνη,
 η' ένος η' άλλος θα σέ κινή
 φλογερός άγορητής
 τάντερά σου να κρατής.

Λες πώς θέλεις να γελάς
 η' όμως είσαι μπουνταλάς,
 και δέν σφες και σού ν' άκούσης τόσ' άστεια πνευματώδη
 για τόν Στόλο τόν άστειο, μόνο κάθεται σάν βρόδι.

Κι' ένώ τόσ' άστεια λέει
 για τάντεία της τά κλήη
 μηά χωρατατή, ήδον κλάσει.

Έσθ χάσεικς όλοένα
 και γυρεύεις άπό' μένα
 να σέ κάνω να γελάσης.

Γέλασε λοιπόν, μαρχάλο,
 με τών άστακών τόν Στόλο.
 Γέλασε και τώρα πάλι
 για του Ναυτικού το χάλι.

Π.— Δέν κυττάεις πώς γελώ;
 •— Έχεις φάνεται μωλό,
 και γελάς η' αυτά που πρέπει να γελούν οι νουνεχίς
 της άστειας έποχής.

Π.— Πές μου η' άλλα, προσφιλή,
 να γελώω από' πολύ.

•— Έγχα λέσσα η' Έγχα μόλα...
 γέλα, μοήση κοινομομάλα,
 η' άς γελάσωμε η' έμεις
 με τά πλοία της γραμμής
 και τάντεροπιλοβόλα.

Με τόν Στόλο τόν λεβέντη
 γίνεται μεγάλο γλέντι,
 και μάς βεβαιούν πολλοί
 πώς σέ τούτον τό σπαλι
 δέν γνωρίζει τόν άφέντη.

Και φωνάζουν, Άρλεκίνας,
 με τας τρήκας άρθωμένας
 πώς άνώτερος δέν είναι
 και κατώτερος κανένας.

Και φωνάζουν πώς σπαλιά
 κατά πάντα βασιλεύει,

και φωνάζουν, βρέ γαρούλα,
 πώς ό Στόλος είναι χλειτή.

Και η' αυτών ένασαικίσει
 κάθε στόμα φλογερό
 πώς άδίκως έκτοπίσει
 της θαλάσσης τό νερό.

Πώς άδίκως τόπο η'άνει
 σ' Ένα η' άλλο μας λιμάνι,
 και' στό βρόντο πάνε κόποι
 και ταξείδια' στην Εύρώπη.

"Άλλοι λέν πώς χρησιμείαι' στους Ρωμηούς τούς εύτυχείς
 μόνο για τά πανηγύρια η' έκδρομάς άναψυχής.

"Άλλοι σκουτούν άουστόλος
 πώς δέν πρέπει νάνα Στόλος,
 και νομίζουν κατεπίγον
 άσθωρει και μετ' άλλων
 άερόπλοια μεγάλα να σκαρώσουν η' έδω πέρα
 και ν' άφήσωμε τούς πόντους και να πάμε' στόν άέρα.

"Άλλοι φωνάζουν, νάνε,
 πώς πρέπει Στόλος νάνα
 για να πηγαίνη' στους Κορρούς, όταν σ' έκείνους φθάνη
 τών Γερμανών ό Κάϊζερ, ό φίλος μας ό πάνυ,
 όπου καθώς γνωρίζετε, ναυμάχοι συμπολίται,
 και Νούαρχος έκτίμιος τού Στόλου, μας καλείται.

"Άλλοι πολιτικώτεροι μάς βεβαιούν, χαχόλο,
 πώς αι Δυνάμεις άπαιτούν να ζούμε δίχως Στόλο,
 η' όταν αυτό, βρέ Περωλή, τό θέλουν αι Δυνάμεις
 τι διάβολο να κάμης;

"Έγχα μόλι η' Έγχα λέσσα...
 σήνω πλάσει Ναυτικών
 και προσάνησε την φέσα
 Τούρκων Συναγματικιών.

"Έγχα μόλι η' Έγχα λέσσα, και καθένος κόβει ράβει,
 και πολλοί' σ'τά καφρανελά
 λένα πώς ήΒρετανία
 έκμην' ύδιαιτώρα να μην έχουμε καράβι.

Κι' άν σαρξεται τούς Γερμανούς,
 άλλ' όμως σαρξεται η' έμψ,
 τούς λίκους τούς θαλασσιούς,
 και μήτε για τας έκδρομάς,
 μήτε για λαθρεμπορία και μήτε η' άλλα λούσα
 δέν θέλει Νήη νάχωμε, Δόξα και Ναυκρατούσα.

Και της άρμάδας τών Ρωμηών κυττάζουν τρομασμένοι...
 μ' έμψς τούς σήναι λούσα,
 η' έμαθα, Περωλέτο μου, πώς βιάζουν οι σκασιμένοι
 με τρώμο και την Κίσα.

Δάκτυλο και για τόν Στόλο, Περωλέτο, ξενικό,
 και πρό πάντων' Αγγλικό
 λαν άπαιητικό.

Μόλις' ποίμε κάποια μοίρα πώς θα καθαρίσωμε...
 μόλις' ποίμε πώς μηά βάρκα θα καθαρίσωμε.